

چندگفت و گو

درباره تجدد

سیروس علی نژاد

فهرست

- یادداشت
- سنت و مدرنیته را باید رو به روی هم قرار داد
- ۷ گفت و گو با جمشید بهنام
- روشنفکری دست اول، روشنفکری دست دوم
- ۱۱ گفت و گو با داریوش آشوری
- فقط روشنفکران نبودند که فضا را بسته بودند
- ۳۱ گفت و گو با علیرضا علوی تبار
- هوای تازه‌ای در مباحث نظری ما وزیدن گرفته است
- ۵۵ گفت و گو با بابک احمدی
- نبض روشنفکری ما با سنت می‌زنند
- ۱۰۷ گفت و گو با هوشنگ ماهرویان
- یک راه بیشتر وجود ندارد راه حل دوم و سوم سرابی بیش نیست
- ۱۲۱ گفت و گو با موسی غنی نژاد
- سیر تجدد خواهی در افغانستان
- ۱۳۷ گفت و گو با رهنورد زریاب
- ایران را «قبله» گفتیم و آمدیم اما...
- ۱۵۵ گفت و گو با رحیم مسلمان قبادیانی

یادداشت

کشاکش ما با تجدد حدود صدوپنجاه سالی است که آغاز شده و گویا به امر پایان ناپذیری بدل شده است. بسی آن که دستاوردهای این کشاکش را بتوان انکار کرد، به جرئت می توان گفت که ما افتادن در جاده تجدد را چندبار، به صور گوناگون و هر بار از نو شروع کرده ایم و شکی نیست که در این راه به جاهایی هم رسیده ایم. با وجود این، اکنون در سال ۱۳۸۶ خورشیدی هنوز در جایی قرار داریم که می توان گفت راه درازی تا مقصد باقی است. در طول این صدوپنجاه سال، یکبار در نهضت مشروطیت، آنگاه در دوره رضا شاه و سرانجام در پنجاه سال اخیر بارها کوشیده ایم در این مسیر قرار گیریم ولی هیچ یک از این حرکات، تهی از ضد خود نبوده و هر بار سنت از درون آن چنان با قدرت سر برآورده که رسیدن به هدف را دشوار کرده است. علت یابی این امر موضوع کتاب ها و رساله های بسیاری است که به ویژه در سال های اخیر نوشته شده و هنوز باید نوشته شود. آن چه در اینجا می توان ادعا کرد این است که در دهه های پیش از انقلاب اسلامی، هیچ گاه تجدد به صورت مستقیم مورد بحث روشنگری جامعه قرار نداشت. گفتمان غالب جامعه ایسم های گوناگونی بود که هر بار با یکی از آنها دست به گریبان بودیم اما در دوره پس از انقلاب به جای همه آنها، تجدد و مدرنیسم به طور مستقیم موضوع بحث